

komme til at anlægge en Rigsretssag. Ja, Gud naade os for Udsagnet af den sidste Rigsretssag, vi skulle ikke ønske os mange af det Slags; men, skulde det endelig komme saavidt, at vi skulde blive nødte til at anlægge en saadan Sag, saa, da det at føre Sager er Sagsførernes Næringsvei, tvivler jeg ikke paa, at naar vi stille dem et Par Tusind Daler i Udsigt, saa faae vi nok en Sagsfører, der anseer dette for at være et ganske klækkeligt Honorar. Dernæst siger man: I sin Tid, nemlig i Kampen mod det Ørstedske Ministerium, da stod Folkethinget enigt, da var der en Begeistring over Thinget, men den Stilling, som Thinget nu kommer til at indtage, hvis vi nægte de 3000 Rd., den vil man ikke kunne forstaae, det vil være en Tilbagegang; man siger, nægte vi dem, saa vil Thinget tabe sin Anseelse og blive betragtet som en Samling af finansielle Spekhøkere — forresten kan jo en Spekhøker være ligesaa god som en Grosfæderer —; det Slags Talemaader, som der jo sagtens vil komme flere af, skulle vi efter min Mening ikke inklude os paa. Desuden har den Betaling, der her er Tale om, og Begeistringen ikke Noget med hinanden at bestille; hvad der her er Tale om, det er om Betalingen for et Arbejde, som vi i vor Begeistring, i vor naturlige og retmæssige Uvillie og Forbittrelse har bestilt hos en Sagsfører, og naar han har faaet, hvad Retten, til hvis Afgjørelse han selv henstillede Sagen, har erkjendt for at være et passende Bederlag, saa maa den Sag derved være afgjort. Dernæst siger man, ja, men det kan dog ikke gaae an nu at nægte disse Penge, da det vilde være at desavouere Finantsudvalget, ret som om de, havde jeg nær sagt, vare paa Bræddestolen, sige de derfor, vi skulle tage Jernrusten fangen under Troen paa Finantsudvalget. — Ja, det er en kristelig Tiltale til os, især naar Gud sættes istedetfor Finantsudvalget, men uden det synes jeg ikke, den passer. Finantsudvalget sidder jo her og er saa god paa vore Begne at undersøge Finantsagerne, og naar det saa har undersøgt dem, saa forelægger det for os sin Betænkning; men det er paa den anden Side ligesaa vel vor Ret som Pligt selv at undersøge dem, selv at sætte os ind i dem, og

finde vi, at Finantsudvalget er gaaet en feil Vej, saa er det ikke alene vor Ret, men ogsaa vor Pligt at stemme derimod; det er en ganske simpel Sag. Endvidere hedder det sig, ja, men vi kunne ikke forklare det for Folket, Folket kan ikke forstaae det; det vilde see løierligt ud; Folket vilde troe, at vi vare gaaede tilbage, at vi vare blevne reaktionaire, fordi vi ikke betalte disse 3000 Rd. — Ja, skulde dette, Bevillingen af de 3000 Rd., være den eneste Støtte for os i Folket, ja, saa Gud hjælpe os for Støtter! saa vare de andre Støtter meget svage. — Jeg er overbevist om Folkets sunde Sands, og naar de offentlige Organer ville veilede det og ikke vilde det, saa skal Folket nok forstaae, hvorom Sagen her dreier sig. Det skulde da ogsaa være løierligt, om man ikke skulde faae det ind i Folkets Hoved, at det, som omtrent Halvdelen af Folkethinget + Ministrene ere enige om, det maa kunne være ligesaa rigtigt som det, den anden Halvdeel af Folkethinget er enig om; jeg synes, at det er en ganske rimelig Tanke, at dette nok vil blive indrømmet. Jeg siger derfor, da jeg nu ikke kan forstaae, at der skulde være nogen Grund til at bevillige de 3000 Rd., hvorom en Begjæring er kastet herind, lader os saa stemme imod Begjæringen, lad Folket saa tænke over det, og det vil nok komme til at forstaae Grunden.

Schiern: Jeg har allerede ved denne Sags foregaaende Behandling tilladt mig at yttre, at jeg ikke fandt nogen Grund til nu her at gaae ind paa politiske Betragtninger over den tilendebragte Rigsretssag. Nægtet der igaar atter har været anstillet saa mange politiske Betragtninger i Anledning af denne Sag, politiske Betragtninger fra de forskjellige Standpunkter, skal jeg dog deraf heller ikke nu tage Anledning til at gjøre det Samme. Men da man har knyttet saa mange Betragtninger til Fortiden, maa det dog i Forbigaaende være mig tilladt blot at berøre et Hensyn med Hensyn til Fremtiden. Det vil være i det ærede Things Grundring, at den Maade, hvorpaa den største Deel af de Mænd, som man hos os har vant sig til at indbefatte under Navnet af Embedsmænd, med Hensyn